

JAHVEŽ.148.1-6; **Ex.3.1-6,13-14; J.1.1-5,14;** 1.Tm.6.11b-16; 2.Kor.13.14(13)

Písně: 187, 698, 277, 63, 275

Děkujeme Ti, všemohoucí Stvořiteli a Pane nebe i země, že se k nám skláníš, že k Tobě můžeme přicházet, že Tě můžeme oslovovat Otče. Děkujeme, že Ti na nás, na jednom každém z nás záleží. Děkujeme Ti, že jsi poslal na svět svého jedinečného Syna Ježíše Krista, aby vzal tíhu našich hříchů na sebe, aby nám ukázal pravé životní hodnoty, aby nám otevřel brány Tvého Nového světa, který proniká i do pozemské časnosti. Děkujeme Ti jeden za druhého, za přátele, za sestry a bratry, děkujeme za vše dobré, co můžeme v tomto časném životě prožívat. Děkujeme, že smíme věřit, že skutečný život tuto časnost přesahuje a že za hranicemi tohoto materiálního světa hřích nemá místo. Prosíme Tě, veď naše myšlení, rozhodování, jednání i naše vztahy tak, aby byly v souladu s Tvou vůlí, aby odpovídaly hodnotám, jimž nás Pán Ježíš Kristus učí. Prosíme Tě, žehnej šíření evangelia. Prosíme za všechna shromáždění Tvé církve. Prosíme Tě o Tvou přítomnost i v tomto našem sejití.

[⊙ vyjadřuje určitou pauzu při čtení]

Bible se od začátku věnuje vztahu Boha – Stvořitele s člověkem. O tom, jak se Bůh člověku představuje, čteme však až na začátku druhé biblické knihy. Na hoře Oréb hovoří s Mojžíšem, a ten svůj prožitek sděluje putujícím Izraelitům. Slově, jimiž se Bůh představil, nemohl Mojžíš plně porozumět, a nejsme s to jim plně porozumět ani my.

JSEM, KTERÝŽ JSEM, JAHVE je Boží jméno, vyjádření Boží podstaty. Bůh – JAHVE – přesahuje možnosti lidského rozumu, přesahuje možnosti lidských představ. Onu jinakost Boha izraelského národa, jediného pravého a skutečného Boha, pak vyjadřuje i přikázání sinajského zákona *"Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit."* Celou historii Božího lidu Staré i Nové smlouvy provází určité napětí mezi ⊙ nemožností Boha Stvořitele pochopit a ⊙ zcela legitimní potřebou o Něm hovořit, svědčit o Jeho velikosti a lásce. V Písmu se setkáváme s celou řadou míst, kdy jsou Bohu přiřazovány určité lidské vlastnosti, pomocí nichž si člověk o Něm může vytvářet a vytváří určité představy. Boží lid má v rámci lidských možností Boha – Hospodina poznat co nejlépe, tak, aby Ho mohl ctít a Jemu sloužit. K tomuto poznání ovšem patří i hluboké vědomí, že Ho nikdy plně poznat nemůže, že každá představa může být jen neúplná a může se stát zavádějící, že *On přebývá v světle nepřístupném, že Ho žádný z lidí neviděl, a ani vidět nemůže, že Jemu patří čest a síla věčná*, jak píše Pavel ve svém prvním listě Timoteovi (1.Tm.6.16).

Vztah mezi Hospodinem a Jeho lidem bývá v Písmu popisován na pozadí okolních pohanských kultů. Tehdy nešlo o to, zda existuje Bůh – o tom se nepochybovalo, nýbrž zda existuje jediný Bůh a jaký je, šlo o to zdůraznit Boží jedinečnost, suverenitu, avšak také Jeho zájem o Jeho lid. Bohu, Hospodinu patří absolutně nejvyšší místo, na Jeho straně je nezpochybnitelná pravda.

V dnešní Evropě žijeme v podstatně jiném prostředí. My starší věkem jsme vyrůstali v době, kdy byl v naší zemi proklamován ateistický – tzv. vědecký – světový názor. Pronikal do vzdělávacího systému na všech stupních. Nicméně materialistický způsob myšlení se šířil i v těch tradičně křesťanských zemích, kde žádný politický protináboženský tlak nebyl. Mezi vědci prostřední třetiny 20. století převažovali ateisté. Dnes víra v neomezené možnosti lidského rozumu se stává či do značné míry už stala minulostí. Na její místo nastupuje ⊙ pro mnohé lidi velmi atraktivní ⊙ relativismus, skrývaný pod označením *postmoderna*. "Já mám to náboženství, ty máš ono, a nejzajímavější vůbec je najít si nějaké nové náboženství, pokud možno hodně exotické." Prosazuje se snaha dívat se na věci z vnějšku, mluvit o jednotlivých náboženstvích jako o vzájemně

porovnatelných jevech. Běžně se říká, že každý může mít svou pravdu, již je nutno respektovat, a tak – aby nevznikaly problémy – náboženské symboly se pro jistotu prostě zakáží. Je to paradoxní: V době, kdy se proklamuje co největší volnost a svoboda, kdy ve jménu liberální ideologie se toleruje kdejaká špatnost či podivnost, tak se leckde v naší civilizační oblasti zakazují symboly Vánoc a Vánoce samy se mnohde nahrazují svátky rodiny či – hůře – svátky konzumu, z Velikonoc se dělají svátky jara a Svatodušní svátky z evropských kalendářů mizí. V zemích, které se přihlásily v minulosti ke Kristu, se dnes prosazuje tzv. *náboženská neutralita*. Ta má vyjádřit jakousi snahu po objektivitě. Jenže objektivita, zvláště ve věcech náboženských, ve věcech víry a životního zakotvení, prostě není možná. Tam, kde je prosazována, dochází ke zploštění, k vyprazdňování, k redukci života. Bůh, ten, který se představuje JSEM, KTERÝŽ JSEM, leží mimo jakoukoli objektivitu. On je, On vše zahrnuje, On vše objímá. Pokusy o Něm hovořit objektivně znamenají Ho někam zatřídovat podle nějakých lidských měřítek, znamenají k něčemu Ho připodobňovat, a tak porušovat citované přikázání sinajského zákona.

Bůh přišel v hořícím keři k Mojžíšovi. Bůh k nám přichází v Kristu. Přišel v těle před více než dvěma tisíci lety, tehdy svou formou to byla neopakovatelná událost, avšak svým obsahem se opakuje a probíhá stále. Bůh se stále sklání k nám hříšným lidem a otvírá nám dveře svého Nového světa. My smíme věřit, že *co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují*, jak píše apoštol Pavel ve svém 1. listu do Korintu (2.9). A opravdu si to neumíme představit. Věčnost, Boží království, to není věc představy či pochopení, to je záležitost víry a spolehnutí na Krista. A k víře neoddelitelně patří i láska: láska k Bohu Otci, láska ke Kristu, láska k člověku. A nerozlučně k víře patří i naděje, vyjádřená posledními citovanými Pavlovými slovy "*co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují*". Bůh, všemohoucí Stvořitel, a také zároveň milující Otec, Ten, který vše, co je, co existuje, prostupuje ☉ i nekonečně převyšuje, nemůže být jen nějakým neosobním *Oním*. ●Když Ho v rámci našich lidských možností poznáváme, ●když přijmeme tu vzácnou skutečnost, že On k nám sestupuje, a tak že k Němu smíme přistupovat, že se k Němu můžeme modlit, ●když prožíváme, že On nás miluje, ●když si uvědomujeme tu úžasnou skutečnost, že v Kristu přichází k nám, ■vděčně se k Němu obracíme a oslovujeme Ho: *Ty, Otče náš, Ty, Otče můj*. Jakékoli pokusy o jakousi náboženskou objektivitu či neutralitu před Jeho majestátem, před Jeho absolutní velikostí a láskou ztrácejí smysl, ztrácejí oprávnění. On je ten, který je. Jedinečný, svatý, neopakovatelný, s kýmkoli a čímkoli neporovnatelný. O Něm svědčí počáteční slova Janova evangelia, která jsme slyšeli před kázáním. *Na počátku bylo Slovo. Všecky věci skrze ně učiněny jsou.* ☉ Skrze Slovo ☉ Bůh působí. ☉ Skrze Ně je učiněno vše, co učiněno jest. ☉ Slovo se stalo tělem. V Kristu Bůh sestoupil k lidem, stal se jedním z nás. Vyjádřil tak, že Mu stále na celém stvoření záleží. Že lidský hřích nemá konečné slovo. Že starozákonní poselství o stvoření pokračuje novozákonním poselstvím o spasení, o záchraně. O záchraně, která nebyla možná bez oběti. Tu přinesl Boží Syn Ježíš Kristus. Myslíte na tajemství, spojující stvoření se spasením, poslyšme na závěr kázání vybrané verše (15-20 zkrác.) z 1. kapitoly dopisu apoštola Pavla do Kolos, v nichž hovoří o Kristu: *On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v Něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný – a všechno je stvořeno skrze Něho a pro Něho. On předchází všechno, všechno v Něm spočívá, On jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to On, jenž má prvenství ve všem. Plnost sama se rozhodla v Něm přebývat, aby skrze Něho a v Něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla Jeho oběť na kříži.*

Díky, Pane Ježíši Kriste. Amen.